

Perioada de timp actuală și cea viitoare (9)

Însușirile lui antihrist - Botschafter

Versete călăuzitoare: Daniel 8.9-14.23-25

Daniel 8.9-14: *Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miază-zi, spre răsărit și spre țara cea minunată. S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ, și a izbutit în ceea ce a făcut. Am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul locaș și oștirea?” Și el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul locaș va fi curățit!”*

Daniel 8.23-25: *La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți, și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești.*

Însușirile lui antihrist

Acest locuitor al lui satan este, în contrast „cu Domnul mântuirii, pe care Dumnezeu L-a ridicat lui Israel în casa robului Său David” (Luca 1.69), cornul mic văzut de Daniel (Daniel 7.8,24-26), care iese între cele zece coarne, și dinaintea căruia sunt smulse trei coarne, și care avea ochi ca ochii de om, și o gură care vorbește cu trufie.

Este același corn mic, pe care profetul îl vede în capitolul 8.9-14,23-25. În contrast cu Isus, „Împăratul blând”, el este un împărat „fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți, și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omenești.”

În contrast cu Hristos, Prințul, el este – „prințul care va veni” (Daniel 9.26).

În contrast cu Isus, a cărui hrană era, să facă voia Tatălui Său (Ioan 5.30; 6.38) - „împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai pe sus de toți dumnezeii, și va spune lucruri ne mai auzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia” (Daniel 11.31-45).

Nu este el și opusul Împăratului din Sion – acest împărat din Babel, care disprețuiește pe Israel, după ce jugul greu a fost luat de la el? Acest „luceafăr de dimineață” (știm că Isus Însuși Își dă titlul acesta; Apocalipsa 22.16), care zice în inima lui: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării

dumnezeilor, *la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.*” (Isaia 14.14,15). Toate aceste trăsături au o legătură ciudată cu ceea ce se spune în altă parte despre antihrist. De asemenea este la fel de adevărat că în mod deosebit ceea ce spune mai înainte în Isaia 13.19 și ceea ce urmează în capitolul 14.22 se referă literalmente la Babilon și la un împărat din Asiria.

Antihrist este în contrast cu Omul ceresc (1 Corinteni 15.47) și cu Cel neprihănit din Psalmi – „omul de pe pământ” (Psalm 10.18), „nebulul, omul stricat, care zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!” (Psalm 14 și 53), „dușmanul, tiranul, care se laudă că poate face răul” (Psalm 52).

El este acel „cap”, care în ultimele zile ale veacului va fi lovit de judecata Domnului (Deuteronom 32.42-43; Psalm 110.6), deoarece în momentul acela solemn în el se concentrează mândria omului și răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu.

În contrast cu Isus, Cel sfânt și Cel drept, care S-a smerit și a luat chip de rob (Filipeni 2.6-11), antihrist este „omul păcatului, fiul pierzării ..., protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. ... acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2.3-10; Isaia 11.4).

El este acela, despre care Domnul a spus iudeilor, atunci când le-a zis: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.43).

În sfârșit, el este „antihrist, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul” (1 Ioan 2.22; 4.2-3).

În cartea Apocalipsa el este prezentat succesiv ca: „o gură, care rostește vorbe mari și hule”; ca „fiară, care are două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur”; ca „împăratul al optulea”; și ca „prorocul mincinos” (Apocalipsa 13.5,11-18; 17.11; 19.19-20).

Concordanța între Daniel și Apocalipsa

Dacă te uimești, că aceeași personalitate este prezentată succesiv prin așa de multe imagini diferite, să se ia seama cât de mult aceste imagini în principiu sunt în concordanță unele cu altele, cu toate că fiecare corespunde perspectivei specifice fiecărui scriitor sfânt. Daniel, care profețește despre națiunea și Împărăția care stă în legătură cu poporul lui și cu cetatea lui sfântă, vede în antihrist pe profetul fals, care, după ce a înșelat pe copiii rătăciți ai poporului lui, va prigoni pe cei credincioși, și anume ca ultim împărat al acestor națiuni, în ale căror mâini a fost predat Ierusalimul pentru un timp.

Pentru Adunare, care nu se unește cu națiunile lumii acesteia, și nici cu evoluțiile ei, ci privește totul din punct de vedere spiritual și ceresc, acest împărat este „omul păcatului, fiul pierzării, antihrist”.

Apocalipsa, care în istorisirile ei despre ultimele zile rezumă cerul și pământul, ne prezintă pe antihrist ca împărat, profet și în cele din urmă ca pe un animal care într-o anumită privință se aseamănă cu mielul, dar care vorbește ca un balaur. De asemenea remarcăm, că cornul cel mic din Daniel 7.8 are ochi ca ochii omului și o gură, care vorbește lucruri mari. Toate acestea descriu foarte bine pe profetul, care în Israel era numit văzător (1 Samuel 9.9) și care de

asemenea este o „gură” (Exod 4.16 comparat cu 7.1). Aceasta este confirmat și dintr-o altă parte, prin aceea că profetul fals (Apocalipsa 19.20) practică aceleași lucruri, pe care le face și fiara cu două coarne (Apocalipsa 13). Antihrist poate fi al optulea împărat, fie ca a opta formă a domniei romane, din care până acum au fost șase și a șaptea, tovărășia celor zece împărați, după care se va încheia timpul lor, fie pentru că el este alături și peste cei șapte împărați, restul din cei zece, prezentați prin zece coarne, din care trei au fost rupte.

Dacă în final comparăm scopul final al tuturor acestora, așa cum el ne este făcut cunoscut în Daniel și în Apocalipsa, atunci avem în Daniel fiara cu cele șapte capete ale ei, restul din cele zece și cornul mic, și anume fiara sau împărăția romană reînființată, cei șapte împărați și antihrist. Aceștia vor fi omorâți și aruncați în foc. În Apocalipsa 19.19-20 avem fiara, împărăția pământului și profetul fals. Aceștia au fost aruncați în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar restul au fost uciși de sabia Aceluia care stătea pe cal.

Creșterea permanentă și deosebită a acestei personalități explică și diversitatea imaginilor sub care ea este prezentată. În cartea Daniel avem mai întâi numai un corn mic, care iese între cele zece coarne; însă curând el rupe trei din ele. La el se văd ochi ca ochii omului și o gură, care vorbește cu trufie, și înfățișarea lui este mai mare decât a însoțitorilor lui (Daniel 7.8,20). În Apocalipsa îi este dată fiarei mai întâi o gură; însă curând este o a doua fiară, care exercită toată autoritatea primei fiare înaintea ei; o fiară cu două coarne, asemănătoare cu ale unui miel, ceea ce fără îndoială înfățișează puterea civilă și religioasă a acestei persoane, care este un mare om de stat și războinic și totodată profetul înșelător, care face minuni mari și înșală pe locuitorii pământului. S-a văzut de mai multe ori asemenea lucruri. Persoane, neînsemnate și neluate în seamă la început, se ridică treptat, asemenea cornului mic în mijlocul celor zece, și prin faptul că au dominat peste aceia care erau superiorii lor și prin oratoria lor, prin iscusința lor socială și talentele lor de război au devenit gura și brațul națiunii din care au rezultat, și în cele din urmă au luat toată puterea în mâna lor și ei înșiși au devenit o putere.

De unde vine antihrist

În ceea ce privește originea acestei personalități, ea pare să ne fie prezentată prin aceea că în Daniel 7.8 rezultă din fiara a patra în timpul celor zece împărați, aceasta înseamnă, din împărăția romană reînființată și în capitolul 8.9 din a treia împărăție. Aceasta se explică prin presupunerea că această persoană vine dintr-o parte a împărăției lui Alexandru, care va fi unit cu împărăția romană. Antihrist ar putea prin aceasta să fie chiar un iudeu, așa cum cred unii pe baza Geneza 49.17-18, în legătură cu absența seminției lui Dan în Apocalipsa 7.5-8 și potrivit cu Naum 1.11, Ieremia 8.16, Deuteronom 33.22, Ioan 5.43 și 2 Tesaloniceni 2.4.

Apariția lui antihrist

În orice caz el va apare în legătură cu Iudeea și cu iudeii, care atunci vor fi adunați în țara lor în necredință. Cornul cel mic (Daniel 8.9) „*se mărește spre miază-zi, spre răsărit, și spre țara cea minunată*”, aceasta este Iudeea (Ezechiel 20.6). „*Împăratului fără rușine și viclean*”, pe care îl reprezintă acest corn mic, „*din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți*”. Aceasta pare să spună că prin lingușirile lui va duce la pierzare pe mulți din copiii lui Israel. Aceștia sunt aceia cu care el „*va face un legământ trainic*”, și anume la începutul ultimei săptămâni (Daniel 9.27). Aceasta este arătat probabil și în Daniel 11.30,31: el „*se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt ... și va ademini prin lingușiri pe cei ce rup legământul.*”

Astfel deci copiii lui Iuda, din cauză că nu au primit pe Acela, pe care Dumnezeu în credințioșia Sa li l-a trimis, ca să-i binecuvânteze, prin aceea că El va elibera pe fiecare dintre ei de nelegiuirea lui, vor fi dați pradă înșelătoriilor și prigonirilor acestui monstru de nedreptate, căruia îi va reuși până va trece mânia lui Dumnezeu (Daniel 11.36; Ioan 5.43). Deoarece ei au lepădat pe Păstorul cel bun, care a venit „să caute pe cea pierdută, să aducă înapoi pe cea rătăcită, să lege pe cea rănită, și să întărească pe cea slabă”, vor cădea pentru un timp în mâinile păstorului „căruia nu-i pasă de oile care pier; nu se va duce să caute pe cele tinere, nu va vindeca pe cele rănite, nu va îngriji de cele sănătoase, ci va mânca din carnea celor mai grase, și nu le va mai lăsa decât copitele” (Ezechiel 34.15-16; Zaharia 11.16).

Însă el nu va rămâne numai la rolul unui înșelător. Ajuns la mândrie prin reușita lui, el se va înălța în inima lui și „va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt”, „va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor” (Daniel 7.25; 11.36). În timp ce Domnul Isus nu a venit să desființeze Legea și profeții, ci să le împlinească printr-o supunere deplină față de voia lui Dumnezeu (Matei 5.17), adversarul Lui „se va încumeta să schimbe vremile și Legea” (Daniel 7.25), aceasta înseamnă Legea și dreptul lui Moise, care în timpul acela vor fi în vigoare. În mod deosebit va desființa jertfa zilnică (Daniel 9.27; 11.31 și versetele următoare), care în timpul acela vor fi reintroduse de către iudei și probabil reintroduse sub protecția lui antihrist însuși, pe când el încă îi lingusea. După aceea el, în timp ce nu va ține seamă de niciun dumnezeu și se va înălța mai presus de toate, va onora pe dumnezeul străin al puterii (Daniel 11.38-39); fără îndoială puterea omului, care este personificată în imaginea celei de-a patra împărăție, al cărei cap este el însuși. El este imaginea fiarei, căreia el îi poate da un suflet viu, care vorbește și căreia va trebui să i se aducă închinare, pentru a nu fi pedepsiți cu moartea (Apocalipsa 13.13-15). El este „urâciunea pustiirii în Locul Sfânt”, pe care l-a prevestit Isus ucenicilor Săi, și despre care a vorbit mai înainte profetul Daniel (Matei 24.15). „Urâciunea” – așa numeau iudeii pe idoli (1 Împărați 11.5-8) – „pustiirii” sau a lipsei de mângâiere, deoarece toți care refuză să i se închine vor fi omorâți. Aceasta este ceea ce va fi oferit lumii spre închinare! În felul acesta acest hulitor obraznic va îndepărta tot ce amintește de Dumnezeu, de Legea Sa și de slujba Sa, atât față de oameni în general, cât și față de Israel în special, ca să se prezinte pe sine însuși ca Dumnezeu. Da, acesta este „omul păcatului, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2.3-4).

Umbre și antemergători ai lui antihrist

El este în germenul și chipul lui faraon, vrăjmașul mândru împotriva lui Dumnezeu și al poporului Său, care zice: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” El este Nebucadnețar, care sub pedeapsa cu moartea poruncește ca toate popoarele și limbile să cadă înaintea chipului de aur, pe care el l-a lăsat să fie ridicat în ținuturile Babilonului (Daniel 3). El este un Dariu, care a interzis ca cineva să dorească ceva de la vreun dumnezeu sau de la vreun om, în afară de el (Daniel 6). El este un Alexandru, numit cel mare, care voia să se prezinte ca fiu al lui Jupiter, aceasta înseamnă al marelui dumnezeu al cerului. El este Roma păgână, care în simbolurile puterii sale, în chipul cezarului său, înaintea cărora trebuia să se ardă tămâie sub amenințarea cu pedeapsa cu moartea, a lăsat să i se aducă închinare. Căci satan nu a renunțat niciodată la planul său de a-l face pe om să se așeze în locul lui Dumnezeu și astfel să i se închine lui însuși; și imperiile națiunilor au fost în mod deosebit scena eforturilor sale. El este, dacă se vrea, papa, care se lasă adorat pe scaunul lui episcopal; el este în toți învățătorii falși, care în vreun fel oarecare au tăgăduit pe Isus Hristos, Dumnezeu revelat în carne, sau Îi jefuiesc unele raze ale gloriei Sale. Toți aceștia au fost însuflețiți de

duhul lui antihrist, de acest duh, care era în lume deja în timpul apostolului Ioan; ei erau antihriști, dar nu erau *antihristul* (1 Ioan 2.18; 4.3).

Acestea erau numai încercări, prin care satan a făcut un preludiu a ceea ce el va face în ultimele zile ale veacului, va împlini în capul ultim al celei de-a patra împărăție, când el va tăgădui public pe Tatăl și pe Fiul și nu va recunoaște nici un alt dumnezeu, în afară de el însuși.

Cu siguranță el va veni atunci prin acțiunea lui satan; căci satan îi va da nu numai scaunul său de domnie, lumea aceasta bogată și gloria ei, pe care Isus le-a refuzat (Matei 4.8-19), ci el îi va da și puterea și autoritatea lui, ca să facă semne mari, așa că el va face chiar să coboare foc din cer pe pământ înaintea oamenilor (Apocalipsa 13.2,13-15). Acest om al păcatului vine „cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (2 Tesaloniceni 2.9). Se pare că el nu va fi singurul posesor al acestei puteri diabolice, deoarece Domnul, când vorbește despre momentul acesta, spune: „se vor scula Hristoși mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24.24). De altfel Dumnezeu „va trimite (tuturor acelor care vor merge la pierzare, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți) o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2.10-12).

Vai, ce îngrozitoare sunt aceste timpuri! Ce viitor pentru lume! Dacă deja acum, când Dumnezeu constrânge sufletele la credință, ca să le salveze, adevărul are așa puțină atracție pentru cei mai mulți și rătăcirea are o influență așa de mare, ce va fi atunci?

Prigoane pentru toți aceia care nu se supun lui antihrist

De altfel satan va lega prigoane îngrozitoare de toate înșelătoriile lui, și anume împotriva tuturor acelor care nu se supun voii lui, și nici nu vor să se închine chipului fiarei; căci el „va asupra pe sfinții Celui Preaînalt” (Daniel 7.25; 8.24). I se va da să facă război împotriva sfinților și să-i biruie (Apocalipsa 13.7-8). În mod deosebit el va omorî pe acești doi martori (probabil Moise și Ilie, Luca 9.30-31; 2 Împărați 1.10; 1 Împărați 17.1; Iacov 5.17; Exod 7.17), care prorocesc îmbrăcați în saci în Cetatea lui Dumnezeu, care atunci va fi numai Sodoma și Egipt (Apocalipsa 11.3-12). De asemenea, cei credincioși strigă către Dumnezeu în teama lor și zic: „Pentru ce stai așa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz? ... Vino în ajutor, Doamne, căci se duc oamenii evlavioși, pier credincioșii dintre fiii oamenilor ... Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu” ... Mănâncă pe poporul Meu, cum mănâncă pâinea ... Cine va face să pornească din Sion izbăvirea lui Israel?” (Psalmul 10.1; 12.1; 14.1; 14.4; 53.6) „Privește din cer și vezi”, spun ei, „din locuința Ta cea sfântă și slăvită: unde este râvna și puterea Ta? Fiorul inimii Tale și îndurările Tale nu se mai arată față de noi. ... O! De ai despica cerurile, și Te-ai coborî!”. (Isaia 63.15 -64.1)

Dar este furtuna Domnului, mânia Lui aprinsă, care se revarsă. Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini și va înfăptui planurile inimii Sale (Ieremia 23.19-20). Acestea sunt „zile de răzbunare, ca să se împlinescă tot ce este scris” (Luca 21.22-27). Toate popoarele se adună ca să lupte împotriva Ierusalimului, care va fi pedepsit cu tunete, cutremure de pământ, cu semne în cer și pe pământ, cu sânge și foc (Isaia 29.6; Matei 24.29). Cetatea va fi cucerită, casele jefuite, și jumătate din cetate va fi dusă în captivitate (Zaharia 14). Sângele sfinților va fi vărsat în Ierusalim ca apa; trupurile lor moarte vor fi date ca hrană păsărilor cerului și carnea lor va fi dată fiarelor țării (Psalm 79.2,3).

Acesta „va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Ieremia 30.4-7; Daniel 12.1; Matei 24.21). Aceasta este încercarea, care va veni peste toată fața pământului, ca să încerce pe locuitorii pământului, și pentru care Adunarea are făgăduința să fie păzită de acest ceas (Apocalipsa 3.10). Realmente în acel ceas ea va fi la Domnul ei, departe de domeniul lui satan și al răutății.

Cei înțelepți dintre sfinții de pe pământ din timpul acela, când vor vedea urgia venită peste cetatea sfântă, își vor aminti de cuvintele Domnului și vor fugi în pustie (Matei 24.15-18; Isaia 26.20-21). De acolo vor striga către Dumnezeu, așa cum un cerb strigă după apa proaspătă (Psalmi 42-44; 74, etc.). Ei sunt femeia căreia i s-a pregătit un loc în pustie, pentru ca acolo, departe de fața șarpelui, să fie hrănită 1260 de zile sau o vreme, vremi și jumătatea unei vremi (Apocalipsa 12.6,14); și acesta este timpul puterii mari a lui antihrist (Daniel 7.25). Ei reprezintă pe Noe păzit în corabie în mijlocul apelor potopului, ca să repopuleze din nou lumea – așa cum Enoh răpit la cer înainte de a veni judecata reprezintă Adunarea.

Reprezintă papalitatea pe antihrist?

Noi suntem desigur departe de sistemul care face din papa pe antihrist. Chiar numai pe baza faptului că s-a înțeles această bază mare, că Adunarea, cu tot ce se referă la ea, a fost o taină ascunsă vizionarilor din vechime – dacă s-a văzut că acest principiu îndreptățit prin totalitatea profețiilor va deveni o cheie pentru înțelegerea unor locuri din Scriptură, care altfel ar fi inexplicabile, cum se mai poate atunci ține cu tărie la un sistem, după care, cu totul în contradicție cu acest principiu, Daniel ar fi văzut în cornul mic întreaga istorie a papalității?

Dacă de altfel, așa cum am văzut, cei zece împărați, reprezentați prin cele zece coarne, apar abia în cea de-a patra împărăție reapărută, atunci împăratul prezentat prin cornul mic nu poate fi papa, deoarece el apare abia după ei. „Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul” (Daniel 7.24). El urmează chiar abia după nimicirea curvei, deoarece aceasta va fi nimicită de cei zece împărați (Apocalipsa 17.16), în timp ce cornul mic, prin faptul că a nimicit trei, se va deosebi de înaintașii lui.

Dacă cornul mic al capitolului 7 și 8 din Daniel reprezintă aceeași personalitate, așa cum am văzut, atunci acesta nu poate fi papa, deoarece el, ca să împlinească ambele profeții, trebuie să vină dintr-o parte a împărăției lui Alexandru, care este unit cu împărăția romană – deoarece el, va apărea „către sfârșitul mâniei” (Daniel 8.19), deoarece el „s-a mărit nespun de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată” (Daniel 8.9-13), și deoarece în cele din urmă el va găsi Templul reconstruit și atunci va trebui să facă să înceteze jertfa zilnică, care a fost reintrodusă.

În cornul mic din Daniel 8 s-a văzut și Mahomed; dar sub toate însușirile, pe care le prezintă profeția, el se poate referi cel mai bine numai la unul singur, altul decât la papa, și anume că el va crește spre miazăzi, spre răsărit și spre țara minunată. În ceea ce privește originea lui, Mahomed a venit din Arabia, o țară mult îndepărtată, care a fost supusă lui Alexandru și Împărăției Romane. Deci el nu poate fi cornul mic, deoarece el descinde din copiii lui Israel, din acel „măgar sălbatic printre oameni, a cărui mână va fi împotriva tuturor oamenilor și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui, și va locui în fața tuturor fraților lui” (Geneza 16.12).

Antihrist se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va da drept Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4). În care templu stă acum papa? În biserica lui Petru din Roma? Dar așa cum am spus, se acordă prea multă onoare unui templu al idolilor, dacă el este numit Templul lui Dumnezeu.

Cuvântul, care totdeauna se explică singur, nu cunoaște nici un alt Templu al lui Dumnezeu, decât casa care I-a fost construită pe muntele Sion la Ierusalim, și despre care El a spus: „Acum, aleg și sfințesc casa aceasta, pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe vecie” (2 Cronici 7.16); în afară de aceasta, trupul creștinului este numit templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 6.19) și de asemenea și Adunarea; însă Adunarea care este compusă din sfinți în Hristos Isus și nu creștinătatea decăzută (1 Corinteni 3.16,17; compară cu capitolul 1.1-9; 6.11). Deoarece antihrist nu se poate așeza în Templul lui Dumnezeu în aceste ultime două înțelesuri, drept urmare poate fi vorba numai de Templul din Ierusalim. Aceasta este de altfel confirmat prin alte detalii ale profeției, de exemplu amintirea jertfei zilnice, care nu poate fi alta decât aceea despre a cărei orânduire citim în Exod 29.38-42.

„Acesta este antihrist”, spune Scriptura (1 Ioan 2.22), „cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul”. Papa niciodată nu a tăgăduit nici pe Tatăl și nici pe Fiul. Dimpotrivă, pe existența lor el construiește schela doctrinară a rătăcirilor lui. Și dacă se ajunge să se lepede complet Tatăl și Fiul, atunci se leapădă și papa, care se dă reprezentantul lor.

Caracteristica esențială a antihristului este contrastul în care el stă față de Hristos în funcțiile și misiunile lui, așa cum numele însăși face aluzie. Unde este de exemplu contrastul cu Isus, care ca Om a slujit în Israel trei până la patru ani și S-a prezentat acestui popor ca Împărat și Profet, în papalitate, într-un sistem religios, sau cel puțin într-o succesiune de oameni cu caractere diferite, care s-au succedat în rest pe parcursul secolelor, fără să aibă ceva a face cu iudeii? Contrastul lipsește aici total. Dimpotrivă el există în toată puterea lui, când antihrist este un om, care ocupă o funcție în Israel timp de trei ani și jumătate, prin aceea că el se prezintă acestui popor ca împărat și profet și el va fi primit ca atare. Atunci se înțeleg cuvintele clare ale lui Isus: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.36).

În sfârșit ar trebui să se creadă că printr-o observare liniștită a ceea ce se petrece în creștinătate ar fi de ajuns să se înceteze a face din papalitate pe antihrist. Se găsesc numai în papalitate învățători falși, raționalismul, dragostea de lume, de bunurile și gloria ei? Ce creștini triști sunt cei mai mulți care sunt adversari ai lui papa! Ce Împărăție a lui Dumnezeu ar fi aceea, dacă din creștinătate s-ar înlătura papa și papalitatea! Și apoi, unde să se caute astăzi în papalitate această putere de orbire, care va atrage la sine mulțimi de popor, unde chiar și cei aleși ar fi înșelați, dacă ar fi posibil? El ar putea să fi avut această putere până la un anumit moment, când popoarele aveau încă nevoia după o religie; însă satan a lucrat cu succes printre acestea, ca să le rețină de la aceasta. Dacă papalitate păstrează adepții ei, aceasta este așa pentru că cel puțin cei mai mulți dintre ei au ajuns la un grad de necredință și indiferență așa de mare, că li se pare neplăcut să ia în serios vreo convingere religioasă, ca să se atașeze mai mult de una decât de cealaltă. Ei rămân acolo, ca și cei mai mulți protestanți, unde i-a așezat nașterea lor. Papalitatea este astăzi un câmp subminat de focul subpământean al necredinței, care este acoperit numai cu un strat subțire de creștinism fals; de îndată ce acest strat dispăre, necredința va izbucni ca un vulcan în împotrivire și hulire împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său.

Duhul antihristic

Adevăratul duh antihristic este în toată creștinătatea, în protestantism ca și în catolicism; el este necredința, care pune pe om în locul lui Dumnezeu, și materialismul, care face din pământ cerul său. Acesta este anticreștinismul, de care trebuie să ne păzim în zilele noastre, căci noi îl putem remarca chiar și în interiorul bisericii.

Dacă de exemplu te faci judecător, și începi să spui în ce măsură o parte sau alta a Scripturii merită încrederea, sau dacă anumite afirmații ale Scripturii sunt făcute fără rod, prin aceea că sunt spiritualizate; dacă în biserică se acordă loc talentului omenesc, banilor sau unei poziții lumești înalte, ce este aceasta altceva, decât punerea omului în locul lui Dumnezeu? În loc să se aștepte venirea Domnului pentru a lua Adunarea Sa din lume, te conformezi aici sub o presupusă Împărăție a lui Dumnezeu realizată prin Evanghelie cu ajutorul a tot felul de surse ale civilizației; dacă se arată aceeași râvnă ca și copiii veacului acesta, ca să câștigi bani, pentru a avea parte de plăcerile vieții acesteia și de savurarea luxului; nu înseamnă aceasta atunci că faci din pământ cerul tău?